

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NUMERO 548
23 DE JULIO DE 1961

Diàleg amb el lector

1956 - 1961

Avui, amic lector, la major part dels articles i comentaris que us oferim s'encapçalen amb aquestes dues xifres que són, senzillament, la de l'arribada i la de la marxa del nostre senyor rector, Mossèn Campo.

Entre aquestes dues xifres hi ha un munt de tasques, d'inquietuds, de realitzacions, de projectes, de satisfaccions també i també, és natural, de penes, amb alguna que altra incomprensió.

Amb aquest número donem el nostre comiat a Mn. Campo. Així, un troç — massa breu certament — de la nostra història queda, molt sintèticament, molt esquemàticament plasmat. Havíem de fer-ho i estem segurs que així ho entendreu també. D'aquesta manera aquest setmanari, que tant deu a Mn. Campo, s'adhereix al comiat senzill i sincer que la nostra comunitat li ofereix aquests dies.

Diálogo, siempre

En nuestro mundo heterogéneo, el cristiano debe mantener a cualquier precio la voluntad de dialogar con todas las personas de buena fe con las que debe tratar de los problemas actuales. No lo olvidemos: el diálogo es una de las formas de nuestra cultura. La civilización occidental es una civilización de diálogo. Consiste, desde hace siglos, en una perpetua confrontación de ideas, y en un perpetuo esfuerzo de comprensión mutua. Quien no sabe dialogar corre el riesgo de llegar a ser, aún sin darse cuenta, presa del fanatismo. Destruir el diálogo no es solamente abolir al otro, es destruirse uno mismo.

Cardenal LEGER

Reflexiones pastorales 17-6-61

Adéu-siau, Mossèn Campo

En l'hora dels adéus. Definitivament, ha arribat el moment de dir-vos adéu-siau. No pas perquè pugui haver-hi un trencament total, insalvable, entre aquesta comunitat que, durant cinc anys, heu regit, i vos. Sí, però, perquè, des d'ara, ja no en sereu el responsable, ni us tindrem, tampoc, a l'abast immediat en la vida quotidiana i en els problemes de cada moment. Es l'hora dels adéus, i el nostre adéu-siau volem que us acompanyi camí d'aquesta nova tasca que us ha estat encomenada.

El vostre pas. No és mai indiferent el pas de l'home. I ho és encara menys quan aquest home ocupa un càrrec — que és sempre una càrrega per tot aquell que és conscient — i que assumeix la responsabilitat màxima en un lloc. No ha pas sigut indiferent el vostre pas per Granollers. Precisament per això no cal pas que ara ens posem a fer història d'aquests cinc anys. Hi ha un fet evident: la nostra vida comunitària no és com era en el moment que arribàreu. Heu passat deixant rastre. Podeu — si aquest sentiment s'avé amb la vostra manera de ser — sentir-vos satisfet. Vos no acceptareu, però, per a nosaltres, ens és necessari dir-ho.

Pare i germans. Perquè heu volgut ser, abans que cap altra cosa, un pare, nosaltres ens hem sentit tots més germans. Perquè el vostre gest era sempre paternal — que no és com dir paternalista —, perquè en l'acompliment de la vostra missió heu tingut ben clara i heu realitzat sempre aquesta paternitat, nosaltres ens hem acostat més els uns als altres.

Perquè no heu viscut entre nosaltres amb l'encarcament fred, rígid i vigilant de l'autoritat, tots hem pogut trobar un escalf i un caliu que ara us hem d'agrair i que ara ens cal prometre de mantenir i de fer créixer.

Intimitats. En aquest número es parla d'algunes — no pas totes — de les coses que entre nosaltres heu fet. Ens sembla, però, que aquesta publicació parroquial, de manera especialíssima, ha de deixar constància del fet que us ho deu pràcticament tot, fins la seva mateixa existència.

Ha estat una obra que us ha merescut una delicada atenció i a la qual heu donat molt del vostre esforç i de la vostra dedicació, conscient com ereu de la seva importància i del paper de testimoni i presència que havia d'acomplir en la vida ciutadana. En el capítol de gràcies, en l'hora de l'adéu, nosaltres no sentiríem que hem donat testimoni de la veritat si això no ho diguéssim ara.

Consol darrer. Saber que quedeu en el nostre Vallés, recordar les coses que entre nosaltres heu fet, pensar que aneu a tenir cura de la formació d'aquells que un dia vindran a nosaltres enviats en missió cristianitzadora... són aspectes d'aquest consol darrer que, en aquest moments, contrapesa la tristesa inevitable del comiat.

Amb Déu, amb Déu siau, Mossèn Campo.